

A close-up photograph of a woman with dark hair and red lipstick, her eyes closed in a serene expression. She is holding a vibrant red rose in her hands. The background is dark, making the woman and the rose stand out.

Μέχρι να φύγεις

ΘΕΩΝΗ ΜΠΙΡΛΗ

«Κάνε λίγο κουράγιο ακόμα, Δήμητρα, τα πας εξαιρετικά!» λέει η Ναταλία και της χαϊδεύει απαλά το χέρι, σε μια προσπάθεια να της τονώσει το ηθικό. Παρατηρεί το σφιγμένο της πρόσωπο, όπου έχουν αποτυπωθεί έντονα ο πόνος, η αγωνία, το άγχος και η εξάντληση.

«Ναταλία, δεν αντέχω άλλο!» ουρλιάζει η Δήμητρα και της σφίγγει το χέρι με όση δύναμη της έχει απομείνει, καθώς ένα νέο κύμα οδύνης κατακλύζει το σώμα της και δάκρυα κυλούν από τα μάτια της.

«Έλα, ανασούλες, κορίτσι μου. Τι έχουμε μάθει; Τόσο καιρό προετοιμαζόμαστε! Λίγη ακόμα υπομονή, κοντεύουμε. Σε λίγη ώρα έχεις ραντεβού με έναν παίδαρο!» της χαμογελά τρυφερά, καθώς σκουπίζει τον ιδρώτα από το μέτωπό της.

«Για αυτόν τον παίδαρο τα τραβάω όλα!» ξεφυσά η επίτοκος στην προσπάθειά της να διαχειριστεί τον πόνο. «Μετά, έχω να τακτοποιήσω τον άλλον παίδαρο, που με έφερε σ' αυτήν την κατάσταση!» εκρήγνυται απελπισμένη, ενώ κοιτάζει ολόγυρά της, για άλλη μια φορά, το μικρό δωμάτιο ωδινών τοκετού.

«Πώς πάμε, Δήμητρα;» τη ρωτά ο μαιευτήρας, που μπαίνει εκείνη τη στιγμή μέσα.

«Πώς να πάμε;» ξεφυσά εκείνη, ενώ παράλληλα αισθάνεται να την πλημμυρίζει μια αίσθηση ασφάλειας τώρα που τον έχει πλάι της μαζί με τη Ναταλία, που της δίνει κουράγιο εδώ και τόσες ώρες. «Εδώ, το παλεύουμε. Δεν θα βγει; Θα του πω δυο λογάκια!» χαμογελάει στον γιατρό και χαλαρώνει στιγμιαία. Αδημονεί να σφίξει το πρώτο της παιδάκι στην αγκαλιά.

«Οπωσδήποτε θα του πεις δυο λογάκια», της χαμογελάει κι εκείνος και της χτυπά στοργικά τον ώμο. «Μόνο που άλλα θέλεις τώρα και άλλα θα σου βγουν μόλις τον αντικρίσεις». Έπειτα, στρεφόμενος στη Ναταλία, την ενημερώνει: «Είμαστε έτοιμοι. Ήρθε η ώρα».

Μισή ώρα αργότερα, η Ναταλία κρατά τυλιγμένο στην αγκαλιά της το μωρό της Δήμητρας και το ακουμπά προσεκτικά στην κούνια του στο θάλαμο νεογνών. Έχει κρατήσει πολλά βρέφη μέχρι σήμερα στα χέρια της, αλλά πάντα την κυριεύει το ίδιο δέος για τη νέα ζωή που έρχεται στον κόσμο.

«Κορίτσια, τέλος για απόψε!» χαιρετά τις συναδέλφους της. Κάποιες βρίσκονται μόλις στο ξεκίνημα της βάρδιας τους. Όλες, όμως, με ένα μικροσκοπικό πλασματάκι στην αγκαλιά, μια αίθουσα πλημμυρισμένη από θετική αύρα και φωνούλες αγγελικές.

«Ναταλία, καλή ξεκούραση. Αν και δεν βλέπω να προλαβαίνεις, σε εφτά ώρες πετάμε», πλησιάζει κοντά της η Αργυρώ.

«Δεν βαριέσαι, θα ξεκουραστώ αύριο βράδυ, μετά το συνέδριο», ανασπώνει αδιάφορα και κουρασμένα τους ώμους εκείνη.

«Σιγά μην κλειστούμε μέσα. Δυο μέρες είναι όλες κι

όλες, φιλενάδα. Να κάνουμε και την τσάρκα μας, ε;» τη σκουντά συνωμοτικά.

«Εντάξει, Αργυρώ, το ‘πιασα. Ευτυχώς, έχω ρεπό μόλις επιστρέψουμε και μετά ακολουθεί σαββατοκύριακο», απαντά ανακουφισμένη, καθώς έχει αρχίσει να της βγαίνει σιγά-σιγά όλη η κούραση.

Σύντομα, αφήνει το ιδιωτικό μαιευτήριο πίσω της και οδηγεί στην άδεια σχεδόν λεωφόρο, λόγω προχωρημένης ώρας, με κατεύθυνση το μικρό της διαμέρισμα στους Αμπελοκήπους. Έχει μισάνοιχτο το παράθυρό της, για να αφήσει το δροσερό φθινοπωρινό αεράκι να της χτυπά το πρόσωπο. Μόλις στα μισά του Οκτώβρη, η δροσιά είναι αισθητή νωρίς το πρωί και αργά το βράδυ. Την ώρα που έχει σταματήσει σε ένα κόκκινο φανάρι, το κινητό της ηχεί στην ειδοποίηση μηνύματος. Ψαχουλεύει με το ένα χέρι μέσα στη μεγάλη τσάντα της και το βρίσκει.

«Δεν σε πρόλαβα! Ο δεύτερος τοκετός πάει σφαίρα, σε καμιά ώρα θα έχω ξεμπερδέψει. Αναρωτιέμαι αν υπάρχει πιθανότητα να βρεθούμε. Ξέρω ότι πετάς νωρίς, αλλά θα ήθελα να σε δω!»

Μόλις το φανάρι ανάβει πράσινο, βάζει ταχύτητα και ξεκινά. Ασυναίσθητα χαμογελά στο μήνυμα του Νίκου. Η προοπτική να συναντηθούν δεν την αφήνει αδιάφορη. Από την άλλη, δεν ξέρει και τι ακριβώς κάνει μαζί του. Τους τελευταίους έξι μήνες βρίσκονται όποτε μπορούν. Δεν θα έλεγε κανείς πως έχουν μια σχέση φυσιολογική με όλα τα παρελκόμενα. Πειραματίζονται σε διάφορες στάσεις, ξεδίνουν, ανακαλύπτουν την επίδραση του ενός στον άλλον κι απολαμβάνουν την ηδονή. Δεν έχει αυταπάτες η Ναταλία, δεν είναι πιτσιρικά, και ο Νίκος δεν

είναι αυτό που λέμε ο ορισμός του άντρα που δεσμεύεται. Αν υπάρχει, βέβαια, αυτός ο ορισμός δίπλα στο λήμμα άντρας! Πάντως, οπωσδήποτε, δίπλα στο λήμμα Ναταλία δεν υπάρχει ο ορισμός αυτής της πίστης στο άλλο φύλο για δέσμευση.

Παρκάρει το αυτοκίνητό της και καθώς περπατά τα λίγα μέτρα ως την πολυκατοικία, πληκτρολογεί την απάντησή της.

«Σε λίγες ώρες πρέπει να βρίσκομαι στο αεροδρόμιο. Μόλις που προλαβαίνω να κάνω μπάνιο πριν πέσω ξερή».

Μπαίνει στη μικρή της φωλιά. Μια γκαρσονιέρα συμμαζεμένη, με βεράντα στα διπλάσια τετραγωνικά από το σπίτι. Δεν επιθυμούσε κάτι μεγαλύτερο όμως, και η θέα από το μπαλκόνι της είναι μοναδική. Βγαίνει και ατενίζει τον ουρανό όπως κάθε βράδυ, βρέξει χιονίσει. Μια τελετουργία που της προσφέρει χαλάρωση και γαλήνη.

Βάζει ένα ποτό, τσεκάρει στα γρήγορα τη βαλίτσα της, που είναι ήδη έτοιμη από την προηγούμενη μέρα, και βγαίνει να πει το ποτό της στη βεράντα.

Ξαφνικά ακούγεται νέο μήνυμα στο κινητό της.

«Σε μισή ώρα θα είμαι εκεί. Ελπίζω να μην έκανες ήδη το μπάνιο σου και να το απολαύσουμε παρέα. Θα σε πάω εγώ στο αεροδρόμιο το πρωί».

Νεοανερχόμενος μαιευτήρας ο Νίκος, τριάντα οχτώ χρονών. Με ζήλο, αέρα και γοητεία. Συνεργάζονται τα τελευταία δύο χρόνια. Της ρίχνει και έξι χρονάκια ωριμότητας. Στην αρχή, σίγουρη πως είχε αρκετές γυναίκες στο κρεβάτι του, δεν ήθελε να του αυξήσει τον αριθμό επιτυχιών και να είναι και αυτή άλλη μια κατάκτηση. Ωστόσο, δεν θυμάται ακριβώς πώς του έκανε αυτή τη χάρη. Δη-

μιουργήθηκε το πλαίσιο. Η περιρρέουσα ατμόσφαιρα την έριξε κατ' ευθείαν πάνω του. Και τι ατμόσφαιρα..., εξαιρετικά καυτή. Ας λένε ό,τι θέλουν οι φίλες της, ο Νίκος είναι ταύρος στο κρεβάτι και εκείνη, μάλλον, το κόκκινο πανί. Δεν το πολυψάχνει κιόλας. Σάμπως και όταν το έψαξε, κατάλαβε περισσότερα; Σκασίλα της μεγάλη, αφού γουστάρουν και οι δύο, αυτό αρκεί.

Σκέφτεται παράλληλα την Κατερίνα, την κολλητή της. Έχουν να μιλήσουν δυο μέρες. Τα λένε σχεδόν καθημερινά, αλλά σήμερα έμπλεξε με τα γεννητούρια της Δήμητρας και δεν πρόλαβε καν να απαντήσει στο μήνυμα που της έστειλε το απόγευμα. Αποκλείεται να την καλέσει τέτοια ώρα, θα έχει πέσει ξερή. Ο μικρός της τής απορροφά όλη την ενέργεια και ό,τι περισσεύει τη δίνει στη δουλειά. Τώρα θα κοιμάται στην αγκαλιά του Απόστολου. Θα την καλέσει αύριο, μόλις φτάσει στο ξενοδοχείο. Αν η Κατερίνα ήθελε κάτι σημαντικό, θα είχε σπάσει τα τηλέφωνα.

Μετά από κάνα μισάωρο ηρεμίας, ο Νίκος χτυπά το κουδούνι της. Η Ναταλία τρέχει να ανοίξει προτού ο ήχος ταραξεί ξανά την πouxία της νύχτας. Τον περιμένει στη μισάνοικτη πόρτα με ένα χαμόγελο στα χείλη. Η Ναταλία ξέρει πολύ καλά ποιο είναι το παιχνίδι και για ποιον λόγο είναι εκεί ο Νίκος. Είναι οι στιγμές που μοιράζονται. Μέσα από την επαφή της σάρκας ξεχνιέται, καλύπτει ένα κομμάτι των θέλω της. Πολύ μικρό μεν, ουσιαστικό δε στη ζωή κάθε ενεργού σεξουαλικά ανθρώπου.

Από την άλλη, ο Νίκος δεν έχει καμία αμφιβολία πως η Ναταλία τού δίνεται μόνο σώματι, όχι και ψυχή. Έχει υπάρξει δοσμένος με την ψυχή στο παρελθόν και του έχουν δοθεί γυναίκες που κατέθεσαν την ψυχή τους στα

πόδια του. Ωστόσο, στην παρούσα κατάσταση, έχει αντιληφθεί με πλήρη βεβαιότητα, από την πρώτη στιγμή που την πλησίασε, πως με τη συγκεκριμένη γυναίκα θα αγγίξει μόνο την επιφάνειά της. Φάνηκε από την αρχή της γνωριμίας τους πως η Ναταλία είναι θηλυκό απροσπέλαστο. Επικίνδυνο και πολλά υποσχόμενο, μα δεν χαρίζεται σε κανέναν, δεν δίνεται ολοκληρωτικά. Έτσι, συμβιβάστηκε με την ιδιομορφία της σχέσης τους. Δεν ζητούσε και εκείνος, άλλωστε, μπελάδες, η Ναταλία είναι ακριβώς ο τύπος γυναίκας με την οποία νιώθει άνετα, που τολμά ερωτικά, χωρίς να εμπλέκεται συναισθηματικά. Από την άλλη, βέβαια, υπάρχουν στιγμές που θα ήθελε να τη βλέπει να δείχνει ενδιαφέρον, να τον αποζητά. Κι ας ξέρει πως μόλις ο ίδιος την αναζητήσει, εκείνη θα γίνει φωτιά στην αγκαλιά του.

Έτσι, για άλλο ένα βράδυ, απόλαυσε τη γυναικεία σαγήνη της, τη θελκτική της σάρκα και γεύτηκαν το μοίρασμα της ηδονής. Παρατήρησε κάθε ανεπιτήδευτη κίνησή της, το δίχως αναστολές κάλεσμά της. Την πρόσεξε πώς στάθηκε γυμνή απέναντι στον καθρέφτη και αντάμωσε τα σημάδια μιας κοπιαστικής μέρας να κατοικούν στην όψη της, το βλέμμα της όμως, παρέμεινε αποφασιστικό και σίγουρο για εκείνο που θα ζωντάνευε το κορμί της. Ο Νίκος τύλιξε τα χέρια του στη μέση της και τη φίλησε στο λαιμό, τα χέρια του ανηφόρισαν στο στήθος της, το αγκάλιασαν, το πίεσαν και το κάλεσαν στο αιώνιο ερωτικό παιχνίδι. Οι ματιές τους διασταυρώθηκαν στον καθρέφτη, γυαλίζοντας από ζώδη επιθυμία.

Την τράβηξε στο ντους. Το νερό, έτσι όπως έπεφτε αναζωογονητικό στα σώματά τους, εξαφάνισε τα ίχνη της

ατελείωτης μέρας τους, μα όχι και τη φωτιά που θέρριψε μέσα τους. Τα χέρια του και τα χείλη του σε πλήρη συντονισμό, συνέχισαν να την τροφοδοτούν, να τη δυναμώνουν.

«Ναταλία, είσαι υπέροχη», της ψιθυρίζει και λουφάζει για δευτερόλεπτα στο λαιμό της, προσπαθώντας να βρει το ρυθμό της ανάσας του. Έπειτα, τραβιέται χορτασμένος και χάνεται στα χαρακτηριστικά του προσώπου της, φιλώντας απαλά τα χείλη της. Ωστόσο, το κινητό του, που ακούγεται να χτυπά από το καθιστικό, διακόπτει τη στιγμή τους. «Την τύχη μου μέσα, όλες απόψε θα γεννήσουν;»

Τυλίγει την πετσέτα βιαστικά στη μέση του και κατευθύνεται στο σαλόνι. Απαντά την κλήση, ενώ παράλληλα αρχίζει να ντύνεται. Από το βλέμμα του η Ναταλία καταλαβαίνει πως τον περιμένει άλλος ένας τοκετός.

«Να σου κάνω καφεδάκι;» του προτείνει, καθώς τον λυπάται που δεν θα κλείσει μάτι.

«Όχι, άντε να κοιμηθείς. Το τονωτικό μου ήσουν εσύ. Θα μιλήσουμε κάποια στιγμή μέσα στην ημέρα. Καλά να περάσεις στο ταξίδι», την αποχαιρετά με ένα σύντομο γλυκό φιλί στην άκρη των χειλιών της και φεύγει.

Η Ναταλία ανταπέδωσε με ένα νεύμα το αντίο για απόψε. Δεν της κάνει εντύπωση, είναι συνηθισμένη να μην προλαβαίνουν να πουν κουβέντα. Είναι ελάχιστες οι φορές που το ξημέρωμα τον βρήκε στο κρεβάτι της. Στο δικό του κρεβάτι δεν επεδίωξε η ίδια να καταλήξουν ούτε ένα βράδυ, παρ' όλο που της το έχει προτείνει κάποιες φορές. Ήξερε όμως και η ίδια πού πήγε και έμπλεξε. Βασικά, είναι το μόνο μπλέξιμο που δεν την κάνει να ασφυκτιά, για αυτό δεν αναζητά κάτι παραπάνω. Και ο Νίκος επίσης,

αυτά τα ξεκαθάρισαν από την αρχή, με το μόνο αυστηρό όριο πως δεν θα ξενοπιδάνε. Δεν τον πιέζει, δεν τον κυνηγά, αν δεν της στείλει μήνυμα, δεν θα επικοινωνήσει μαζί του. Όλα τα «δεν» του κόσμου έχει εφαρμόσει σε αυτή τη σχέση. Της αρέσει ο Νίκος, αυτό το άπιαστο και ριψοκίνδυνο που αφήνει η αύρα του, είναι ο τύπος άντρα που την ελκύει σαν μαγνήτης.

Και αν κάποτε έγινε κομμάτια από ένα αρσενικό της κατηγορίας αυτής, δεν πτοήθηκε. Τα μάζεψε ένα-ένα, πόνεσε, έκλαψε βράδια ατελείωτα και μοναχικά κι έπειτα σκλήρυνε. Και αντί να αναζητήσει έναν σύντροφο πιο συμβατικό, προτίμησε να γίνει και η ίδια ένα τέτοιο αντίγραφο.

Σκέφτεται φευγαλέα, δίχως να το θέλει, εκείνον... Σπάνια τον σκέφτεται πια. Για την ακρίβεια, έχει επιβάλει στον εαυτό της να μην τον σκέφτεται καθόλου, αφού είναι πέρα για πέρα βέβαιη πως και εκείνος κάνει ακριβώς το ίδιο. Μονάχα τις στιγμές που είναι ευάλωτη και έρχεται αντιμέτωπη με τον εαυτό της δεν τα καταφέρνει. Ναι, όταν πρέπει να δει το μέσα της, εκείνος σαρώνει καταγιγιστικά ολόκληρο το είναι της, πονώντας κάθε κύτταρό της.

Ξαπλώνει, κλείνει τα μάτια, επιβάλλεται στον εαυτό της και πέφτει να κοιμηθεί.

«Καλημέρα, παιδί μου, έλα κάτω, έχω ετοιμάσει πρωινό. Να πιούμε μαζί καφέ και να σε δω λιγάκι μέχρι να φύγεις», προτείνει η μαμά της στο πρώτο αγουροξυπνημένο τηλεφώνημα της ημέρας.

«Στα γρήγορα, μαμά, ίσα που προλαβαίνω», την ενημερώνει η Ναταλία θιαστικά, καθώς ντύνεται.

Είναι μόλις πέντε και κάτι το πρωί. Περνάει μερικές

πινελιές μακιγιάζ στο πρόσωπό της για να κρύψει την αϋπνία των ματιών της. Πιάνει κοτσίδα τα καστανόξανθα μαλλιά της και χωρίς να χρονοτριβεί, κατεβαίνει δύο πατώματα κάτω, στην ίδια πολυκατοικία.

Η Ελένη, η μητέρα της, χαμογελά στην όψη της κόρης της.

«Δεν κοιμήθηκες καθόλου;» ρωτά ψιθυριστά.

«Να χαρείς, μαμά, καφέ θέλω πρώτα!» της δίνει ένα πεταχτό φιλί και προχωρούν αθόρυβα προς την κουζίνα.

«Παιδάκι μου, φάε κάτι πρώτα και μετά πίνεις το μαυροζούμι», κάνει γλυκά την υπόδειξή της, ενώ ταυτόχρονα της ετοιμάζει μία φέτα ψωμί με βούτυρο και μαρμελάδα. «Πετσι και κόκαλο έχεις μείνει. Όλη μέρα δουλειά και ξενύχτια!» παίρνει το μαμαδίστικο ύφος με όλες τις τιμές.

«Καμιά φορά, τα ξενύχτια συμπίπτουν με τη δουλειά. Μιας που ανέφερες τα ξενύχτια, η Ευγενία γύρισε ή θα τη συναντήσω φεύγοντας στην είσοδο;» ρωτάει και σκάει ένα χαμόγελο μόλις βλέπει συννεφιασμένο το πρόσωπο της μητέρας της.

«Άσε με, ρε Ναταλία, την ψυχή θα μου βγάλει αυτό το θηλυκό. Και εσύ ήσουν φοιτήτρια, τέτοιες τρέλες, όμως, δεν έκανες, παιδάκι μου. Δεν λέω, διαβάζει, αλλά δεν βάζει κώλο κάτω, όλο βόλτες και ξενύχτια. Να δεις που κάτι συμβαίνει, το σκασμένο δεν ανοίγει το στόμα του να μου τα πει. Να ξέρω τι μου γίνεται έστω», ξεφυσά ανακουφισμένη που τα έχει βγάλει από μέσα της και αμέσως μετά το βλέμμα της γίνεται πονηρό. «Ήμουν ζύπνια όταν γύρισε. Έπεσε πάνω στον γιατρό που έφευγε! Ετοιμόγεννες στην πολυκατοικία δεν έχουμε, άρα στη μαμή του ρετιρέ ήταν!» αφήνει τον ξεκάθαρο υπαινιγμό της.

Η Ναταλία πίνει λίγο από τον καφέ της, τελειώνει το ψωμί της και παραμένει ανέκφραστη από την σπόντα που της πέταξε.

«Αυτά έχεις όταν μένεις με όλο σου το σόι στην ίδια πολυκατοικία».

«Έχετε σοβαρή σχέση, Ναταλία; Πάει και έρχεται μέσα στη νύχτα, τι να πω...» προσπαθεί να εκμαιεύσει πληροφορίες η Ελένη, παρ' ότι ξέρει πως και η Ναταλία δεν μιλά εύκολα για τα προσωπικά της. Από παιδί, οι κουβέντες της ήταν μετρημένες σε ό,τι αφορούσε την προσωπική της ζωή.

«Όσο σοβαρή μπορεί να είναι, κρίνοντας από το γεγονός ότι πάει και έρχεται μέσα στη νύχτα», της απαντάει κοφτά και σηκώνεται προτού η μάνα της της πει ένα χεράκι. Δεν είναι πουριτανή, όμως τόσο απελευθερωμένη δεν υπήρξε ποτέ. «Ο μπαμπάς ποτέ επιστρέφει;» αλλάζει κουβέντα.

«Αύριο είπε, τον ξέρεις τώρα, όταν πάει στο χωριό, ξεχνάει να γυρίσει», διαμαρτύρεται στη σκέψη του άντρα της, του Δημήτρη, που έχει και εκείνος, όπως και η μικρή του κόρη, τον ασυμμάζευτο.

«Από πότε τα Τρίκαλα έγιναν χωριό;»

«Σχήμα λόγου, βρε Ναταλία. Χωριό είναι σε σχέση με την Αθήνα», παρατηρεί και παράλληλα νοσταλγεί την ομορφιά της επαρχίας η Ελένη.

«Μια χαρά επαρχιακή πόλη είναι. Ολόκληρη πρωτεύουσα νομού!» μονολογεί με στόμφο η Ναταλία.

«Αφού είναι μια χαρά, τι θα έλεγες να πατήσεις ξανά το πόδι σου εκεί;» ζύνει ξανά το θέμα «χωριό» η μητέρα της. Δεν καταλαβαίνει γιατί η Ναταλία έριξε μαύρη πέτρα

πίσω της. Όσο κι αν ρώτησε, απάντηση δεν πήρε, όχι τουλάχιστον κάποια που να δικαιολογούσε επαρκώς τη στάση της. Από παιδί, έκανε σαν τρελή να πηγαίνει εκεί. Έμενε καλοκαίρια ολόκληρα, και όλες τις γιορτές επίσης. Και τα δύο της παιδιά ουσιαστικά μεγάλωσαν στο χωριό. Οι φιλικοί δεσμοί που διατηρούν εκεί είναι σχεδόν αδελφικοί.

«Ωχου, μαμά, δεν μου φτάνουν η Κατερίνα και ο Απόστολος, που μου τη λένε, έχω και εσένα τώρα; Μήπως εσύ ανεβαίνεις συχνότερα πια;» αρπάζει, καθώς νιώθει πως στριμώνχεται στη γωνία ξαφνικά.

«Τέλος πάντων. Ελπίζω ο πατέρας σου να έρθει αύριο. Ξέμεινα πάλι εγώ με τις γυναίκες, μια ζωή τα ίδια», παραπονιέται, πάντα το κάνει, υπάρχει δεν υπάρχει λόγος. Συνήθως, όμως, υπάρχει.

«Σε ζορίζει η γιαγιά; Να την πάρω μαζί μου να ηρεμήσεις και εσύ λίγο;» το γυρνά στην πλάκα και μόνο η σκέψη της γιαγιάς Ναταλίας στο Λονδίνο, προκαλεί το γέλιο και των δύο.

«Καθόλου, παιδάκι, μου. Όλη μέρα κοιμάται και το απόγευμα έχει ανάγκη από λίγη συντροφιά. Ένα μωρό είναι σε αυτή την ηλικία η γιαγιά σου, ευτυχώς καλότροπο. Απλά, δεν μπορώ να πάω πουθενά».

«Στο ρεπό μου θα μείνω μαζί της. Να βγεις κι εσύ μια βόλτα με την ψυχία σου», της υπόσχεται και της δίνει ένα βιαστικό φιλί στο μάγουλο. «Έφυγα, μανούλα!»

«Θα στριμώξω τη μικρή που δεν μαζεύεται! Στο ρεπό σου εσύ κοίτα να ξεκουραστείς, ή αν θέλεις, κάνουμε παρέα κάτι για λίγες ώρες. Έχω καιρό να βγω μαζί σου, Ναταλία. Πάμε για έναν καφέ ή για ψώνια στο σούπερ μάρκετ», εκφράζει τη μεγάλη της επιθυμία να κάνουν κάτι μαζί.

«Βέβαια! Τα ψώνια στο σούπερ μάρκετ είναι έξοδος πολυτελείας! Αν θες, πάμε και στη λαϊκή, μια χαρά διασκέδαση μου ακούγεται», της πετάει και γελάνε ανέμελα.

Η Ναταλία το διακωμωδεί, παρ' ότι γνωρίζει από πρώτο χέρι την οικονομική πίεση που υφίσταται η οικογένειά της. Πλέον, η μητέρα της είναι άνεργη εδώ και αρκετά χρόνια, στα πενήντα πέντε της αισθάνεται πιο ανήμπορη από ποτέ να συμβάλει στα έξοδα του σπιτιού της. Να στηρίξει τα παιδιά της, την Ευγενία που σπουδάζει και τη Ναταλία που προφανώς δεν την έχει ανάγκη πια. Αλλά πόση ντροπή και ψυχική ασφυξία αισθάνεται, όταν βλέπει μεγάλο μέρος του μισθού της κόρης της να φεύγει για το αιώνιο χαρτζιλίκωμα της Ευγενίας και την, χωρίς δεύτερη σκέψη, συμμετοχή της στα οικονομικά της οικογένειας.

Ο πατέρας της, ανεπίσημα άνεργος, ασχολείται με οικοδομικές επιχειρήσεις, από αυτές που θα ξεχάσουν στο τέλος από το νέκρωμα της αγοράς το πώς χτίζονται τα σπίτια. Το μόνο του κατόρθωμα, τόσα χρόνια σκληρής δουλειάς, είναι το σπίτι που ζουν, η γκαρσονιέρα που ζει η Ναταλία και η συντήρηση του μικρού σπιτιού στην Ελάτη, του πατρικού του. Και κάτι πενταροδεκάρες σε έναν τραπεζικό λογαριασμό, για μια έκτακτη ώρα ανάγκης. Μην συμβεί κάτι κακό και δεν ξέρουν τι να απογίνουν.

«Τα ψώνια είναι πολυτέλεια, έτσι και αλλιώς, παιδί μου. Λοιπόν, καλά να περάσεις. Πάρε με ένα τηλεφώνω αν το θυμηθείς, μην έχω την έγνοια σου», κλείνει την κουβέντα η Ελένη, σηκώνεται και την αγκαλιάζει.

Δεν θέλει να τη φορτώνει με τέτοια θέματα, να της μεταδίδει το δικό της άγχος και προβληματισμό. Κάποτε θα μπορούσε, καθώς πάντα σήκωνε το βάρος να μαζεύει τα

λουριά από τα κορίτσια, ώστε να μην ξεφεύγουν με αγορές και περιττά έξοδα. Όμως, από όταν έφυγε η Ναταλία στο εξωτερικό, σε μια κατάσταση ανεξήγητη, δεν της έβαλε άλλους μπελάδες στο κεφάλι. Μόλις επέστρεψε από το Λονδίνο, τίποτα δεν ήταν πια το ίδιο. Το έβλεπε πως το παιδί της είχε μεταμορφωθεί σε κάτι που δεν είχε αντικρίσει ξανά. Απόμακρη, θλιμμένη, νευρική, με μια αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά. Ωστόσο, κουβέντα δεν πήραν από το στόμα της. Έτσι, σιώπησαν οικογενειακώς και μόνο την είχαν στο νου τους. Ευτυχώς, στη δουλειά στάθηκε ανέλπιστα τυχερή και σε μηδαμινό χρόνο προσλήφθηκε στο μαιευτήριο.

Τι τα θέλει και τα σκέφτεται τώρα; Ποια οικογένεια δεν έχει προβλήματα; Έχουν την υγεία τους και αυτό είναι το μεγαλύτερο δώρο της ζωής, αυτό λέει μέσα της η Ελένη και παίρνει δύναμη.

Η Ναταλία σύντομα έχει πάρει τον γνωστό δρόμο για το αεροδρόμιο. Ταξιδεύει όποτε μπορεί για συνέδρια. Κάνει οικονομία αιματηρή και φροντίζει να έχει στην άκρη κάποια χρήματα για να μην χάνει ό,τι την ενδιαφέρει από τα επιστημονικά δρώμενα. Αλλά και στο παρελθόν, είχε κάνει το μεταπτυχιακό της στην Αγγλία. Έφαγε τα λυσσακά της και τελικά την πήρε την υποτροφία. Δύο χρόνια έζησε στο Λονδίνο. Γλυκόπικρες αναμνήσεις... Δεν έχει σημασία πια. Διώχνει αυτές τις σκέψεις και συνεχίζει την οδήγηση. Παρατηρεί, καθώς πλησιάζει μέσα στο δροσερό πρωινό, αεροπλάνα που απογειώνονται. Πάντα τη συνεπαίρνει η αίσθηση της απογείωσης, θαρρεί πως ανοίγουν και τα δικά της φτερά μαζί τους, πως απελευθερώνεται.

Μπαίνει στην αίθουσα αναχωρήσεων, όπου σύντομα συναντά τις φίλες της. Είναι και εκείνες νυσταγμένες, μιας που η νυχτερινή βάρδια τις οδήγησε κατ' ευθείαν στο αεροδρόμιο. Γελά βλέποντάς τες να κουτουλάνε σχεδόν.

«Μην γελάς, Ναταλάκι, και δεν ξέρω πώς θα τη βγάλουμε τη μέρα σήμερα», μουρμουρίζει η Μαρία βαριά, χαρίζοντάς της ταυτόχρονα ένα χαμόγελο.

«Ούτε και η Ναταλία θα τη βγάλει τη μέρα όπως βλέπω. Τι κύκλοι είναι αυτοί, παιδί μου, κάτω από τα μάτια σου; Ο Γιαννέλος έφυγε χτες για καμιά ώρα από ό,τι άκουσα. Σε σένα ήρθε;» τη ρωτά πιάνοντάς την αγκαζέ η Αργυρώ.

«Ναι, πέρασε για λίγο, είχε όμως έκτακτο τοκετό, όπως καταλάβατε», σχολιάζει αδιάφορα η Ναταλία.

«Καταλάβαμε. Έκτακτη “επίσκεψη” είχες χτες βράδυ, αλλά από το τίποτα, ακόμα και το έκτακτο μοιάζει ονειρεμένο!» ξεσπάνε σε χαχανητά.

«Ρε συ Μαρία, να πω πως δεν έχεις τον Γιώργο στο κρεβάτι σου κάθε βράδυ, να το καταλάβω. Τι στην ευχή συμβαίνει μεταξύ σας;» δεν αντέχει άλλο η Ναταλία να μην ρωτήσει. Βδομάδες τώρα έχει παρατηρήσει πως η Μαρία δεν περνά καλά. Το αντίθετο μάλιστα, μονίμως έρχεται κακόκεφη στη δουλειά, σκεφτική και προβληματισμένη.

«Θα μας πας σε καμιά καλή παμπ το βράδυ και θα τα πούμε όλα», της απαντά η Μαρία και συννεφιάζει το βλέμμα της, αρνούμενη να κάνει τώρα οποιαδήποτε συζήτηση.

«Τελικά, η μόνη νορμάλ είμαι εγώ, αν το έχετε καταλάβει», πετάγεται η Αργυρώ. «Και τον έχω στο σπίτι μου και το σεξ δεν είναι καθόλου έκτακτο», τις πειράζει και τις δύο και παράλληλα σκέφτεται τον πρόσφατα σύζυγό της Στέλιο, για τον οποίο λιώνει. Και εκείνος, μάλλον, το ίδιο.

Μάλλον, υποθέτει η Ναταλία, αφού ο Στέλιος δεν της κάνει ούτε κρύο ούτε ζέστη, μια-δυο φορές που τον συνάντησε. Αντίθετα, τον αγριοκοίταξε μόλις αντιλήφθηκε πως τα μάτια του είχαν κολλήσει στο ντεκολτέ της με τρόπο προσβλητικό για την ίδια και για την Αργυρώ, που τη λογαριάζει για καλή της φίλη. Ωστόσο, δεν είπε κουβέντα, μόνο με ένα βλέμμα τον έβαλε στη θέση του και έκτοτε δεν επεδίωξε άλλη έξοδο μετά συνοδών.

«Δεν πάει σε όλες η κουλούρα, κοπελιά. Ας μείνει και κανένα αρσενικό ελεύθερο», της πετά περιπαιχτικά η Μαρία.

«Γίνεται να μην μιλάμε μέρα νύχτα για τους άντρες και το σεξ; Ένα διάλειμμα, θρε αδελφέ, δεν βλάπτει!» τις μαλώνει η Ναταλία απηυδισμένη και έπειτα σιωπηλές κατευθύνονται προς τον έλεγχο εισιτηρίων.

Μέχρι να φύξεις

Ο Ερρίκος και η Ναταλία μεγάλωσαν από παιδιά μαζί. Μοιράζονταν τα καλοκαίρια τους και στην πορεία της ζωής τους τον έρωτα. Έναν έρωτα δυνατό, που όμως έπρεπε να μείνει κρυφός, γιατί υπήρχαν μυστικά, που αν έβλεπαν το φως της αλήθειας, θα γκρέμιζαν συθέμελα τις ζωές αγαπημένων τους προσώπων. Γι' αυτό έπρεπε να τραβήξουν δρόμους διαφορετικούς, να ξεχάσουν. Όμως η φωτιά που σιγοκαίει δεν θέλει και πολύ για να δυναμώσει, ένα φύσημα του ανέμου φτάνει...

Εννέα χρόνια μετά, μια τυχαία συνάντηση, θα τους φέρει ξανά αντιμέτωπους με αυτό που ελπίζουν και φοβούνται περισσότερο, με την αγάπη τους. Και για λίγο, η Ναταλία με τον Ερρίκο θα σταθούν και πάλι τυχεροί, ακολουθώντας το όνειρο. Όμως, η ζωή δεν είναι παραμύθι. Νέα τείχη θα υψωθούν μπροστά τους, πρόσωπα αγαπημένα που θέλουν να τους συντρίψουν και απαγορευμένα μυστικά γκρεμίζουν και πάλι τις ζωές τους. Μπορεί να σβήσει, όμως, ένας έρωτας που δεν έχει διαγράψει την πορεία του;

Το για πάντα δεν υπάρχει. Ωστόσο, υπάρχουν στιγμές, σχέσεις και αισθήματα, που διαρκούν παντοτινά.

*Μέχρι οι άνθρωποι να φύγουν,
ακόμα κι αν φύγουν...*

